

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 15054

гр. София, 20.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в закрито заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

като разгледа дело номер **4476** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. С. К. с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 8, чрез процесуалния си представител адвокат К. Х. Х., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 7324 от 03.04.2026 г., издадена от младши-автоконтрольор в 04 група, 01-ви сектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо оспорващия на основание чл. 171, т. 1, б. "з") "бб") от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС), до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при неясно отразена фактическа обстановка и съществено нарушение на административнопроизводствени правила, както и в противоречие с материалноправните разпоредби – основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК. По изложените аргументи се иска нейната отмяна.

В жалбата е формулирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК. Жалбоподателят твърди, че предварителното изпълнение на оспорената заповед ще му причини значителна и трудно поправима неимуществени вреда. В жалбата се посочва, че в резултат на отнетото СУМПС съществено ще затрудни жалбоподателя да изпълнява семейните му бащински задължения, свързани с полагане на ежедневни грижи за шестгодишния му син, който има ежедневна нужда от придвижване от вкъщи до училище и обратно, както и до места за извънкласни занимания. Посочва се, че единствено бащата на детето Х. С. К. разполага с времето и възможността да задоволи нуждите на сина си за тези придвижвания, които поради маршрутите и времевите диапазони от деня са възможни единствено с лек автомобил. Полагането на тези ежедневни грижи за шестгодишния му син, би било невъзможно или поне значително затруднено и дори би препятствало част от активностите на детето, ако не се ползва автомобил, който да е на

разположение на жалбоподателя непрекъснато. Според жалбоподателя ограничаване на правото на му да управлява МПС много съществено засяга правната му сфера по начин, който би довел и води и понастоящем до претърпяването на описаните от мен вреди с неимуществен характер. Предвид изложеното счита, че в случая е налице противопоставим правен интерес, съпоставим на обществения интерес, който предварителното изпълнение засяга.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице имащо правен интерес и срещу акт подлежащ на обжалване, поради което е допустима за разглеждане.

Искането за спиране изпълнението на заповедта е направено от лице с надлежна процесуална легитимация - жалбоподател по настоящия правен спор и адресат на административния акт, чието изпълнение се иска да бъде спряно. Доколкото искането по чл. 166 от АПК - за спиране на предварителното изпълнение е производно и обусловено от наличието на висящо съдебно производство по оспорване на административния акт, каквото в случая е налице, то същото е допустимо за разглеждане.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 1, б. "з") "бб") от ЗДвП по отношение на Х. С. К. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“, за това, че против Х. К. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД № 0619268 от 03.04.2026 г., тъй като е управлявал М. с табели е регистрационен М СВ9616НН в [населено място] и по време на движението е навлязъл частично в съседна пътна лента и реализира ПТП в с попътно движещия се лек автомобил Ф. П. е рег. номер . След което е напуснал произшествието, с което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Предвид изложеното в оспорената заповед е прието, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. "з") "бб") от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им, т.е. налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Т.е. предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Преценката на съда е относно променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя. По аргумент от чл. 166, ал. 2 от АПК, адресатът на изпълнението следва по несъмнен начин да докаже, че последното може да му причини значителна или трудно поправима вреда. На установяване подлежи реалният риск от настъпване на вредата и нейните количествени и качествени

характеристики. Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда. Този вид защита е временна и има сила до решаване на въпроса по законосъобразността на обжалвания акт.

В случая не е доказано както наличието на нови обстоятелства, така и настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Видно от доказателствата по делото жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да установяват новонастъпили факти и обстоятелства след издаването на оспорения акт, въз основа на които да може да се обоснове извод за значителни или трудно поправими вреди от самото предварително изпълнение. Посочените от жалбоподателя обстоятелства, че има шестгодишно дете, за което следва да полага грижи не са нови и не обосновават настъпването на значими и трудно поправими вреди.

Също така по делото не са представени никакви доказателства за настъпването на значителни или трудно поправими вреди. Следва да се посочи, че тези вреди не следва да се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, тъй като по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, техният вид и размер, с оглед преценката за значителността и поправимостта им. В разглеждания случай настъпването на вредите се свеждат до това, че предварителното изпълнение на оспорената заповед ще затрудни жалбоподателя да изпълнява семейните му задължения, свързани с полагане на ежедневни грижи за шестгодишния му син, който има ежедневна нужда от придвижване от вкъщи до училище и обратно, както и до места за извънкласни занимания. Дори и да се приеме, че временното отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство представлява затруднение за лице, което е свикнало да разчита на придвижването си с автомобил, то сам по себе си фактът на невъзможността за управление на моторно превозно средство в ежедневната дейност не е релевантен за преценката на значителните или трудно поправими вреди. Отнемането на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя не нарушава конституционно гарантираното му право на труд, предвид възможността да се ползват алтернативни начини за придвижване, като градски транспорт – автобуси, тролейбуси, метро и таксита. Ето защо, дори да се приеме, че на жалбоподателя би се причинила вреда от невъзможността му да управлява автомобила си, то същата не е нито значителна, нито труднопоправима. В тази насока е и практиката на ВАС (Определение № 2690 от 11.03.2026 г. на ВАС по адм. д. № 1940/2026 г., VII отд., Определение № 3876 от 7.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 3251/2026 г., VII отд., Определение № 2102 от 24.02.2026 г. на ВАС по адм. д. № 1693/2026 г., VII отд.). Промяната в организацията на транспортните нужди на жалбоподателя би могла да доведе до неудобства, но тяхната интензивност по никакъв начин не може да обоснове нуждата от защита на личния му интерес пред обществения.

Следва да се отбележи, че всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобство и принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. В случая отнемането на СУМПС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай незабавното

изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата степен на значимост.

Предвид изложеното, съдът намира, че искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е неоснователно и следва да се отхвърли.

Водим от горното, Административен съд - София-град, Трето отделение, 20-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪЛЯ искането на Х. С. К., чрез адв. К. Х. Х., да бъде спряно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 7324 от 03.04.2026 г., издадена от младши-автоконтрольор в 04 група, 01-ви сектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо Х. С. К. на основание чл. 171, т. 1, б. "з") "бб") от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

СЪДИЯ: